

[Lone Dybkjær]

forhindrer ikke, at det radikale venstre stadig mener, at det vil være nyttigt med en egentlig lovgivning om D.O.N.G., og vi tror, det vil være uklogt – det har vi sagt mange gange – ikke at fremsætte et sådant lovforslag. Jeg tror også, uden selvfølgelig at kende andet, end hvad der er sagt fra venstre og konservative, at det er noget i den retning, de vil prøve at fremprovokere. Og når vi mener, det er vigtigt, er det, fordi vi synes, det er urimeligt, at der er en lovgivning, når det drejer sig om 5 kr., men når man har en virksomhed på 1 mia kr., skal alle beslutninger strengt taget træffes mere eller mindre i hemmelighed, i hvert fald uden særlig stor offentlig diskussion, i finansudvalget. Det er ikke og har aldrig været nogen tilfredsstillende udvikling.

Jeg synes også, hele udviklingen i Norge viser, at det vil være nyttigt, at man på et tidligt tidspunkt får taget denne diskussion, specielt hvis man ønsker at lave noget om.

Så er det rigtigt, at der ikke var dækning for et repræsentantskab, men der er jo også andre muligheder, og der er da også andre ting, man bør diskutere vedrørende den måde, som D.O.N.G. er styret på, og i det hele taget D.O.N.G.s virksomhed. Det er ikke nogen kritik af D.O.N.G., det er kun et spørgsmål om, at man, når der er tale om så stor en statslig virksomhed, bør diskutere meget mere detaljeret, hvordan den egentlig virker ind på dansk erhvervsliv.

Med al respekt for, hvad der står i Børsen, vil jeg sige, at tonerne nok er lidt mere nuancerede, end at man bare siger: alt omkring D.O.N.G. A/S er pragtfuldt. Jeg siger ikke, at systemet ikke har fungeret. Jeg siger heller ikke, at systemet ikke har fungeret udmærket. Men det forhindrer faktisk ikke, at der er nogle problemer omkring D.O.N.G. F. eks. er der det problem, at det skal køre fuldstændig forretningsmæssigt, og så må man spørge: hvordan bygger vi samtidig, da det ikke nødvendigvis i en indledningsfase kan køre helt forretningsmæssigt, en dansk teknologisk viden op? Det er dog noget, det virkelig er nødvendigt at diskutere, og som vil influere på dansk erhvervsliv i fremtiden.

Jeg mener derfor fortsat, at det vil være nødvendigt med en lovgivning for D.O.N.G., og når jeg synes, det ville være ønskeligt med en redegørelsesdebat, er det, fordi vi jo ikke har meget glæde af at få fremlagt nogle rammer for D.O.N.G.s virksomhed, hvis ikke vi

antyder, hvordan de rammer skal være. Det, jeg forestiller mig at en redegørelsesdebat kan afsløre, er: hvordan kan vi forestille os at sådanne rammer skal være? Ellers bliver venstres og konservatives forslag jo bare et slag i luften, og jeg vil vente med at tro, at det er det, der har været partiernes hensigt – indtil jeg får det bevist i hvert fald.

Mølgaard (DR):

Lidt forsinket på grund af deltagelse i udvalgs møde et andet sted i huset skal jeg meddele, at retsforbundets stilling til fremskridtspartiets forslag om at likvidere D.O.N.G. A/S rummer et både-og.

Vi erkender som forslagsstillerne faren ved statsdrift af virksomheder og forretningsvirksomhed i det hele taget og tror langt mere på privat initiativ. Det giver mulighed for en større og en nødvendig fleksibilitet i de forretningsmæssige manøvrer, og det gavner forbrugere og samfund mest. Det udelukker udenrigspolitisk pression fra forretningspartnere, der måtte være stater. Det giver ifølge sagens natur klokkerene aftaler, og det bliver de jo ikke ringere af!

Vi synes, at statsdriften tydeligt har bevist sin ineffektivitet inden for et væsen som postvæsenet, der p.t. er i høj grad et aktuelt problem, og vi mener også, at man ser det hos DSB, hvor der er forsinkelser og fiaskoer i anledning af, at publikumssucceser hører med til statsdriftens ulemper.

Vi mener, at stillingsnormatursystemer og hele bevillingssystemet som sådant for statslige virksomheder skaber en problematik, når man skal handle fleksibelt, hvad der er nødvendigt på forretningsmarkedet.

På den anden side erkender vi behovet for konkurrence med de bestående olieselskaber. Vi vil gerne medvirke til konkurrencefremme, og vi synes, at man skal bidrage hertil med enhver foranstaltning, der kan virke rationelt på nationalt og globalt niveau. Vi erkender også, at samfundet er forbruger med interesser ganske på linje med andre forbrugere, hvad enten det så drejer sig om industri eller andre storforbrugere, eller det drejer sig om private husstande. Med andre ord: forbrugere, der har en interesse i to ting, nemlig prisbillighed og forsyningsikkerhed.

Vi finder det egentlig fantastisk, at man i socialdemokratiet ikke har kunnet tænke i